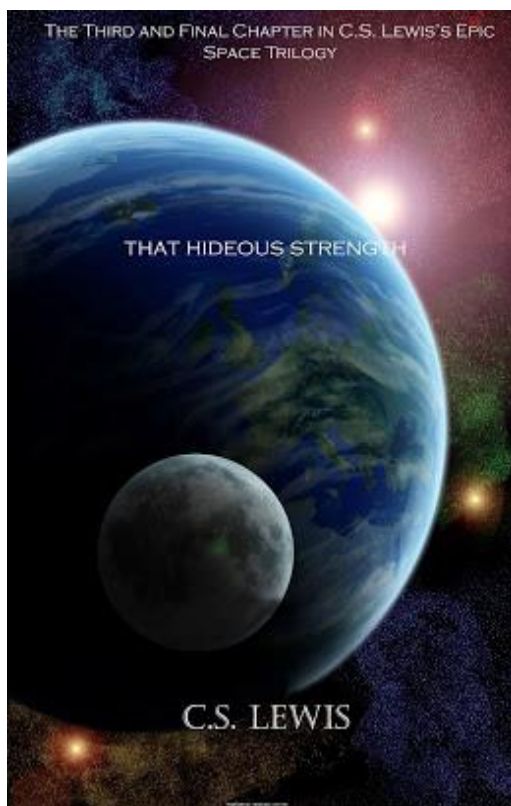

the bright side of the moon - cs. Lewis kozmikus trológiája utolsó darabja bántóan nyitva maradt számai elvárásának szem alig 'tisztandó' piszkozata i.a.vuktól

„... hogy' élhetsz szabadon, ha az utad görbe, mind A kígyó útja ..?!” – Lory B

1., trip

elvin könnyeden ébredt. mint utoljára kisiskolás korában, a nyári szünetben, magától, lelkesen a rajzfilm miatt a tévében, aztán a nap további szórakozásai elé. akkor ébredt így utoljára, mint most először, munkába menet. szinte röpködve mosta meg a fogát, mosakodott, pakolta táskáját. mikor az öltözésre került vna a sor a dolgok megváltoztak hirtelen. a könnyedségből túl könnyűség lett, s a köv. pillanatban azt érezte, h lebeg. meg akart ijedni, de nem ment, olyan állapotban vt, mint a füves cigitől, gondolta, amit végül diákévei alatt mégse próbált ki egyszer se, bár azt hazudta h igen, s vt annyi képzelőereje, h

hitelesen fesse le diáktársainak ál-tripjét. de ez most tényleg történik. s valami nem hagyja félni, sőt. egy burkot vesz észre képződni maga körül, mint egy a fény hártájából és a burkon túl nem sokkal egy vékony fénycsík áll össze a semmiből. gyönyörű. onnan jön a nyugtatás, de mintha belülről szólna. s közben egy másik hang, csak belülről, ami azt súgja, meg kéne ijedni, ez nem oké, mi történik, de ez gyengébb, s a másik hang erre is nyugtató válaszokat ad, ami történik, jó, szükséges, s meg lesz magyarázva. s most nyugalomba kell helyezkedni mert az utazás elkezdődik. egyfajta magzati pózba egyengeti elvint a burok, aki ébren van, de mintha egy alaphelyzetbe állítottan. a fénycsík mentén megemelkedik a burok, lebeg egy ideig még a szobában lassan haladva, majd egyszer csak eltűnik, a fénycsík még egy kis ideig látszik, aztán az is. így indult útnak elvin, elvin ransom elrejtett unokája a számára kijelölt ransomi úton. mikor elkezdtek keresni, s beléptek a szobájába, a közepén nagyon halványan egy állandó fény kör és mellette egy vékony fényoszlop derengett.

2., érkezés

a hódsherű megtermett lény nyugodtan ült faluja melletti láp partjánál. várta ezt a napot, mióta faluja ünnepén maledil követe kinyilatkoztatta, h a csendes bolygóról ransom hnau leszármazottjának érkeztek előkészületeire őt érte a megtisztelő kiválasztás. népének utolsó meséi még a malacandrától ransom hnauról szóltak a csendes bolygóról, h egy élőhalott bolygóról jött hnau is érhet valamit, tisztességes hnau válhat belőle, népének barátja, bajtársa, s h ezt meg kell becsülni, főleg azóta fontos ez népének, h el kellett hagyniuk hazájuk, a malacandrát, s egy mindig halott bolygó sötét oldalára kellett költözniük. maledil követe kinyilatkoztatta, h ennek eljön az ideje, amiért ez meg kellett történn. a malacandri hnauk holdon élő maradék leszármazottai pedig bátor becsületes népként várták utolsó szerepük betöltésének idejét.

maledil követe azt is kinyilatkoztatta, h ransom hnau leszármazottjának felkészítése is malacandri hnauk dolga, meséikre befogadó hnau érzik az élőhalott bolygóról, de sosem lehet tudni, legyenek figyelmesek.

a várt fényburok pettyecske formájában megjelent a horizonton. malacandri hnaunk tudta, innen még beletelik míg hozzá elér. a halott álca mögött a hold sötét oldala nem vt az, egy állandó mélykék derengésben vt, amit a burok fénye is, bár kis dolog, érezhetően felerősített. ez már veszélyt jelentett, bár mégis bízni lehetett h ennyi nem kelti fel a fényes oldal alatt élők figyelmét.

eközben elvin a 2001 úrodüsszeia végét élte át az azzal járó kellemetlenségek nélkül. tudta, h ami történik vele, valóban történik, s h lehetetlen, mégis történik, s az állandó nyugtatás hangja folyamatosan visszaigazolta ezt. mint egy utazó kapszulában elhagyta a Földet, s tartott a Hold felé. folyamatosan felfogta belső hangját, h most meg kéne halnia, most égnie, most fulladnia, most fagynia, s folyamatosan elfogadta aényt, h mindez mégse történik - v mintha részben igen, de nagyobb részt sértetlen lebeg a burokban, mely a holdra szállítja.

a burok mostmár nemsoká leszáll. a malacandri látta ah irányt és helyzetet vált, függőlegesen haladva az utolsókat a láp vízesebb részére. szinte közvetlen előtte aljával majdnem érintve a vizet megállt, a vizen kisebb nagyobb hullámokat keltve maga körül. a malacandri teljesen jól szemügre vehette az élőhalott bolygóról érkezett, ösztönösen undor futott rajta végig, s felmerült benne, hnaunak tekinthető e egyáltalán, ah a mese tartja, v mégis tévedés az egész, és egy oktalan csupasz állat érkezett, igaz a malacandrán is éltek másféle hnauk, csupaszok, s derék építők vtak, míg a sötét eldilek el nem rabolták őket a hold fényes oldala alá rabszolgának, mostmár azokról sem lehetne megmondani h hnauk, ha ugyan még azok, de azok vtak, s ez is lehet az, ha még nem is. járt gondolatai végére a malacandri hódsherű hnau, mire a burok teljesen nyugalomba nem került függőlegesen lebegve a vízen. azért is nyugodott meg hnaunk, mert érezte, gondolatait maledil követének belső hangja nyugtázza helyesnek.

elvin érzékelte, h érkezőben vannak. a táj meseszerű, az alkony utolját adja a kevés fény, mocsaras párás vidék felett. helyzetet váltva lifteznek lefelé, a burok lótuszülésszerű pózba igazítja. kezd magához térni. most utólag kezd ijesztőbb lenni ami eddig történt, s ami történik, de a nyugtató hang állandó, csak az ellenség erősebb. de ez is reális, érthető mondja a másik. újra kiegyensúlyozott, mire leérnek teljesen. a burok megáll, egy pillanat alatt megszűnik, s elvin a láp langyos dunsztjába huppan.

malacandri fel vt készülve erre, már ugrott is, ügyes úszóként megragadta elvint, kiségtette, pokrócot terített rá.

köszönöm - mondta elvin.

szívesen - szólt malacandri - tudták, h más nyelven beszélnek, de a nem szűnő eddig nyugtató hang, most közvetített. - az élőhalott bolygóról vagy, ez itt a mindig halott bolygó sötét oldala, segíteni hoztak, ahhoz h segíthess, előbb nekünk, nekem kell neked.

elvin újra csodálkozott, h csodálkoznia kéne, mégsem teszi, valósabbnak éli át ami történik, mint bármit, ami gyerekkora óta történt vele.

ha segítettem, visszajuthatok haza? - kérdezte.

az attól függ, sikerül-e, amiben segítesz.

s ha nem sikerül?

akkor biztosabban.

hogyhogy?

az élőhalott bolygó rég a sötét eldilek kezén van, ha nem sikerül megállítanunk őket, biztosabb, h az élőhalott bolygó megmarad, ha sikerül, valószínűbb, h megsemmisül.

vagyis a Föld?

igen, ez a neve nektek.

s a földiek?

az is attól függ, amitől lóg, hehe, az előbbieik kimenetelétől.

tehát jól értem, az vna a jobb változat, ha a föld elpusztul?

hát igen, már elpusztult, mikor a sötét eldilek kezére jutott, még él, de már nem létezik.

ezt nem értem.

én sem, de a maledil követe így tudja kifejezni a te nyelveden, remélhetőleg majd érthető lesz. a maledil követe szól hozzád általam.

mi az a maledil?

a fényes eldilek vezetője. mindenek teremtője.

aham. - most kezdett sok lenni elvinnek. ezt érzékelte a malacandri, s rögtön reagált. ő is elfáradt -

maledil követe most magunkra hagy minket, egyelőre eleget tudsz, ha elfogadod, a falunkban friss hal meleg és egy ágy vár rád, ha nem, maledil követe visszacsinálja az utazóburkot és hazavisz, mire hazaérsz egy ködös álomnak fogod mindezt érzékelni. nos?

elvin máris érezte, h a nyugalom múlóban, de ezt egy más mód felváltotta az étel a meleg és az ágy ígéretének hívása. végülis amiket hallott, továbbra is az vt a meglepő, h nem vt az, csak eddig ha hallotta, nem ilyen módon, s magában mindig úgy érezte, ha így is van, sose találkozott semmivel, amiről azt érezte, h attól lenne jobb mindaz, amiről végülis már gyerekkorától a legjobb pillanataiban is végigkísérte, h oké, de úgy összességében, egyáltalán nincsenek rendben a dolgok.

egy kérdésem még lehet?

persze.

ha a föld halott is, nem mindenki az rajta, s ismerek is olyat, aki nekem fontos, velük mi lesz?

maledil követe annyit tud erre mondani, h értük is egyelőre így teheted a legtöbbet, s h az mire elég, kiderül.

nem tudta eldönteni, h azt hallotta amit hallani akart, v valóban ez a z igazság, de ez vt az, amiért igent mondhatott. hát megtette. mint egy varázsszóra ettől minden varázsosabb érzés elmúlt, fázni kezdett, éhes vt. beült a malacandri csónakjába, akinek szavai most makogások vtak, de az előzményekből, s hnaunk igyekezetéből értette amit kellett. elindultak a faluba. az a kérdés csak most jutott eszébe, h miért pont ő, de tudta ezt most 'tolmácsolás' nélkül nem tudja feltenni, mindenesetre ez lesz a következő kérdése, ha tudnak beszélni.

3., a hold fényes oldalán

a hold fényes oldalának felszíne alatt serényen folyt a munka, előkészületei a tervnek. csak így emlegették malakandra egykori építészei, kik most rabszolgákként dolgoztak rajta.

4., a fej visszaszerzése a földről, a rettentő erő két főhőse térjen vissza, az ürge a sötét old.on..?, klasszik darth vader-helyz., a fej legyen meg vhol a földben, merlin csak feltünjön max, gépek, mesterséges intelligencia..?.., .. ransom visszatérte, perelandrára érkezése, elvin ne legyen valójában az ő unokája, /

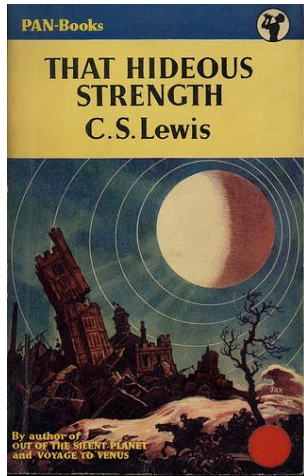
... ,

elvin nagynénje rögtön világosan értette, h mi történt, mikor öccse az emeleti szobájából nyomtalanul eltűnt, h egy megmagyarázhatatlan halvány fénykör állandó derengése maradt utána. értette, de egyáltalán nem örült neki. s tudta, h hamarosan olyan dolgok következnek amikhez nincs sok kedve, de meg fog történni. kiült öreg házuk mögötti udvarra, ahol mindig zöldebb vt a fű, mint máshol, most így kevésbé gondozottan is, mióta az 50es években ideszálltak le az eldilek. akkor nem nagyon értette az egészszet, csak a férje számított, s aztán öreg ransom útmutatásai, amiket azelőtt sose kapott senkitől, maximum szólam formájában, de azok az elmondott dolgok az öreg ransomtól éltek, és feléledtek benne is. csak párszor pár mondat, de mégis, ez vt az ő batyujában az eldilek és merlin megjelenése és az egyetem apokaliptikus pusztulása után. s végre ezekkel úgy érezte nekimehet a világnak férjével. de férjének más jutott a batyuba, az objektív szoba élményei, melyek csak idővel fejtették ki hatásukat, addig érvényesültek az ő batyui, de ez nem vt olyan hosszú idő, mint akkor hitte. az egyetem pusztulása után az egész vidék megváltozott. az egyetem kísérleti részlegének balesetével magyarázták a történeteket, a várost kiürítették, aztán vhogly nem sokaknak vt kedve visszaköltözni, sivár vidék lett, ahol aztán az iparosítás peremvidéke lett, úgymond alvó város. szinte csak ők maradtak a régi házban ahol az eldilek leszálltak, s a ház azóta úgy áll, nem romlik de javítani sem lehet rajta. egyszer át akarták tapétázni, de két nap múlva a tapétát ledobta, s ugyanaz a fal vt mögötte. a kert jól mutatta a pár változását, míg jól mentek a dolgok, jól nézett ki, mikor jötte a bajok, gondozással se lehetett rendben tartani, elvadult, de zöldebb maradt mindig mint a legzöldebb. ezek mind az eldilnyomok vtak. az öreg ransom az emeleti szobából nemsoká eltűnt, álmában azt látta, h meghalt, csak úgy h eltűnt a teste. aztán a kis elvint elhozták a városból a szülei, h ott éljen, de ez már nem sokat javított házasságukon. a férje elment egy nap, s azóta ketten éltek, onnantól jobb lett, állandóbb, megvoltak a kis elvin és ő. értette férjét, nem kereste, elengedte, így látta jól, segíteni nem tudott rajta, hiába próbált, tudta az ő védelmükben ment el, nem bírta elviselni amiket a kis elvinnel szemben sugallt benne az objektív szoba nyoma, h pusztulnia kéne, még azt vissza tudta fogni h feleségét elpusztítsa, de h elvint se, azt tán egy nap nem tudta vna megállni. azt remélte, meghal, s bár nagyon sajnálta, egy álmában nem sokkal később azt látta, férje megölte magát, s így érezte rendjén, az álomban az objektív szobában látta felkötni magát, a padlóról a mennyezetre lógva mint egy megfordult gravitációban. utálta ezeket az álmokat, de az eldilek leszállta és az egyetem katasztrófája óta ez vele járt, s bár sokszor rémálomszerű vt az értelme megnyugvást hozott. mikor megosztották egymással amik történtek annak idején, először vtak egyek, a történetekben, mint egy érem két oldala, egyek, kiegészültek, de aztán lassan visszarendeződték, s férjéé maradt a több nyomás.

kiült hát a furcsa kertbe, s várta h jöjjön aminek kell, öccse elvitele után erre bizton számíthatott, s nem remélt jót, csak h vége legyen, s az jó lesz, tudta az is a régen történetek következménye, h lassabban öregedett, de ettől csak öregebbnek érezte magát, s nem tudott mit kezdeni a történésekkel, amik érték, s nyomasztották, amik történtek, megtörténtek, férjével, vele, már nem lehet segíteni, hát legyen vége. abban reménykedett h a végével megérti, h miért nem tudott többet tenni, mi hiányzott, mi nem vt elég, h ami jobban indult, köztük, az egyetemi dolgok után, miért romlott el, s miért hasonlít ez arra a romlásra amit közben amúgy maga körül látott a környezetében. s végülis ez sem kevés, ezeket megtudni.

elbóbiskolt, aztán tudta, h oda kell mennie ahol annak idején megálmodta merlin sírját, le kell feküdnie a park kis tisztására, ami ma van ott, s várni, h mi történik, mit lát.

odament estefelé, langyos vt még a föld a naptól, ráfeküdt, s szinte azonnal látta a fejet, amit már nagyon régen utoljára, s h megmaradt, s h kell nekik a holdon, s h ahogy meg kell akadályozni.

... ,

az ember leül a géphez. s lassan a gép is leül az emberhez. küszöbön a mesterséges intelligencia ébredése. és ehhez kell a fej. az 50es években használt fejet ahogy konzerválta, ami történt vele. s egyszerre vt kapcsolatban vmi emberivel, a korabeli mechanikával és a sötét eldil anyagával. s ezek elegye megmaradt benne konzerváltan. s mint szellem a palackból várja, h kitörjön. s nem mindegy, h milyen szellem ébred a gépben a csendes földi hna ténykedései nyomán. s miért ne ébredhetne a sötét eldil. végre testet ölthetne egy új, még soha addig nem használt, s élőként el nem használt létezőben, a gépben. s ez a hold alól sikerülhet. ez a terv. a fej be kell kapcsolódjon, rá kell kapcsolódjon a holdról a csendes bolygó hnauinak szerkentyűire és kész. és erejével kilendítheti az örök egyensúlyt és végre nem kell megelégedjen holmi pár kiégő, haldokló, előregedő bolygóval, elfoglalhat végre erejük teljében levő létezéseket, sőt megélheti a születést.

a fej türelmesen várja, h bekapcsolják merlin éktelen sírboltja mélyén, mely elkerülte figyelmét, mélyre temette az egyetemváros minden elemével, de nem pusztította el, külön gonddal, s megmaradt. s egyik korábbi eszközből a kulcsá vált. ilyet csak az eldilek találhatnak ki, vagy a sötét eldilek kezére játszik a véletlen, de így van. s küszöbön a zár felnyitása. az ajtó hamarosan kész a hold fényes felszíne alatt egy korábban jobbra érdemes, de elaggott szellemű malacandrai nép segítségével. - ezeket merlin kimerült szelleme súgta utolsó leheletével misis rettentő fülébe, mikor az a langyos parki földön feküdt, a régi egyetemváros helyén. merlin kimerült szelleme nem tudott nem akart magáról mint sajátmaga szólni, utolsó ereje elszállt mikor az eldilek erejével a földdel tette egyenlővé az egyetemvárost, vele az utolsó előtti kísérletet vmi olyasmire ami most is készülöben van. végülis elfogadta ezt az erőtlenebb állapotot,

korábbi, középkort idéző habitusa végképp terhes lett maga számára is az 50es évekbeli történésekkor, de velejét megőrizte, s ha kell még újra elő tudja hívni. az első mostani lépés a kapcsolat misis rettentővel, s a dolgok állásának ismertetése, amit ransom bízott rá, mielőtt visszatért valódibbá vált hazájába a paradicsomi perelandrára.

... ,

mint ransom becses barátunk unokája, esett rád a választás - hangzott a válasz

s bár elvin úgy tudta nem unokája a sokat emlegetett ransomnak, de misis hideus-stodock, ahogy a városban olykor csúfolták, mivel sokat emlegette ransom mellett egy időben az 50es években történeteket, sokat használva hozzá a rettentő szót, de nem vt rá kíváncsi senki, a történet szomorú eseményekhez kötődött, amiben látszólag nem vt semmi mesélivaló, csak tragikus, s az új népek előre néztek, s aztán rendesen meg sose akaródzott mesélni misis rettentőnek, így csak mozaikok vtak. de ransom jó összefüggésekben került szóba, aki nénje jóakarója, s igaz segítője vt a rettentő időkben, s utána, bár hamar elköltözött, úgyh, akár a nagybátyjának, akár nagyapjának is tekinthető, s azt hamar felfogta elvin, h a malacandri hnauk népének fontos a családi kötelék, de ezalatt akár jobban érthető egy ilyen földi kapcsolódás, mint akár egy konkrét rokoni szál. úgyh úgy érezte elvin, aki nevét is ransom bárról kapta hideuséktól, h erre nyugodtan rábólinthat, amit most ismét visszaigazolni látszott az az egyszerre külső és belső hang is, amit most megint érzékelní vélt. s ami láthatóan segítette, h egyre jobban értse, amit kedves hnauk makognak, bár az ő mekegése még csak földi vt.

jó kérdésed vt ahhoz, hogy továbbléphessünk. nagyatyád, népünk bajtársa meséit meg kell ismerned. maledil követe, a mi eldilünk kinyilvánította előttünk, h ez úgy történhet, h eldil-testvére szívébe kell belenézned. ehhez egyrészt el kell bújni, mert fényes és nem kockáztathatunk ekkora fényt. a hold fényes oldala alatt élők miatt. bár el vannak foglalva, de azért próbálnak figyelni is, valószínűleg a jöttöddel járó fényt megúsztuk, de a szívbenezéssel járó nem. másrészt felkészültnek kell lenni, de ezt nem lehet leírni, csak meg kell kérjdem, h érzed, felkészült vagy?

úgy érzem felkészült vagyok, h megpróbáljak vmi ilyesmit, ha az elősegít a dolgokon, aztán csak remélem h rajtam nem múlik majd.

rendben. úgy értettük ez igen.

igen.

szóval, a láp vizes részén kell majd egy víz alatti barlanghoz úszni, perelandra eldile ott fog megjelenni neked. holnap indulnánk, amikor a derengés vmivel erősebb, a vízben sötét lesz, csupán eldil fényére számíthatsz, de ha nyugodt maradsz, odajutsz, én a barlangig mehetek veled, ha baj van, segítek, a többi a ti dolgotok, visszafelé az odafelé kihúzott kötél mentén úszunk vaktában. ha baj van, megteszem amit

tudok.

de nem vt baj. csodás fénysáv derengett a langyos zöldes víz alatt, ami felérve halványpinken izzott.

a perelandra egy másik bolygó neve a naprendszerünkben, mint megtudtam. s h felérve az eldillel a szívemre halgassak. mármint h elvin. hát jó. a barlangnak mintha lett vna másik kijárata. fázhattam vna, de a pinkes ragyogásban hamar száradtam, s meleget is adott. egy elnyújtott fénytojás magasodott előttem. megszólalt.

perelandra eldile vagyok. azért jöttem, h a szívemen át beeláthass ransommal a perelandrán történetekbe, aztán szólni még róla, ami fontos, ha úgy érzed kész vagy rá, lépj egy kicsit közelebb, és nézz bele a közepembe, ahol a legerősebbnek látod fényeim színét.

közelebb léptem. vagyis elvin. belenéztem. úgy éreztem kiég a szemem, de inkább úgy, mintha egygé válna a fény színmagvával, egyesülne, beesülne, minden kellemetlenség nélkül. aztán láttam ransomot, olyasmi vt mint én, csak teljesen meztelen érkezett egy kellemesebb helyre, ami olyan színek árnyalatából állt mint amit az eldil árasztott, kirajzolódva formák, hullámok, minden plasztikus, mégis konkrét. vmi hatalmas egész, ami most születik, alakul, nagyszerűen nyitott, befogadó, de öntudatos, élő, körülúszható, paradicsomi. de ransom ebben jócskán magára vt hagyva, utalva, így nehezebb vt neki, de még előbb a találkozás ezzel a csodával.

s jöttek a bonyodalmak, a legeslegelső komplikációi e hatalmas újszülött világnak, aminek ransom a kellős közepébe csöppent. felismerte szerepét és helytállt, ah tudott, az első élők oldalán az első élőhalottakkal szemben. az élőhalottal való találkozás jelenetét a parton eldil elvinbe véste, bár az arcot enélkül sem felejtené el, de mint egy diszkrét, sugalmas audiokommentár szoros együttérzés mellett megszólalt a pillanatban, h az arc mögötti görbült valóság - ah mondta - valódi arcát még majd később fel kell tudnia ismerni. az arcot rejtő élőhalott alak gyermeki örömmel éppen békákat nyúzott a parton körmeivel, ebből nézett fel épp ransomra mosollyal, azon át rám, és bárkire élete során. én fogtam ransom kezét érzékelhetetlen mégis együttérezve, enyém eldil, s mind az élőhalottának helyét, míg egyszer odateszi, levéve a világ aktuális békáiról, aztán egyszer otthagyja.

eldil szívének rámszabott meséjének most itt vt a vége. vagyis elvinre szabott.

kérdezhetek? – szólalt/am/ meg elvin.

vmit nem értettél?

de úgy érzem igen, azon kívül.

egyet. aztán még elmondom amit kell és indulok, te vissza, én is.

a perelandrán az mind te voltál.. - nyeltem - az élőhalott is?

vakmerő kérdés. ha a szíved elég tiszta és erős, akkor bátor. a legelején mind én vtam, együtt születtem a világgal, aztán ez rohamosan változik, de valamennyire mindig úgy is marad, míg egy leszek jobban más már meglévő dolgokkal is közben a létezésben. s abban amit a létezés jelent, mindent. rám h ezt tudhassam, a világom szabta, s igyekszem teljesíteni amit kell, s tudni h mit kell. s eljött a szomorú pillanat, h az élőhalott mögötti görbült valóságról is kellett, amit csak kellett. azt is rólam is, tudva, h mennyire rólam. így neked is köszönettel tartozom, h most mikor újra tudni kellett erről is, te is osztottál, hát bocsáss meg, h ezt meg a válasz közben értettem, tudtam meg újra. így nem abban búcsúzhatunk, ami elválaszt, hanem ami összeköt, míg való dolgunk újra összehív.

azt hiszem értem, köszönöm, h te is ott vtál, s bocsáss meg, amennyire én is az élőhalott is vtam.

köszönöm. tudnod kell, h az arcot fel kell ismerned még.

ha nem kéne is felismerném már.

köszönöm, sajnálom. indulok. eldil veled, elvin velem.

köszönöm.

s halvány fénycsíkot hagyva, ami jelzőfényként ráfeküdt a vízre, eltűnt, a jelzőfény halvány derengő csóvája mentén vissza tudtunk menni a láp partjához egyszerűen, aztán még sokáig ültem a falu szélén, mellettem malacandri hnau, aki megértően várt, s pár kulcsmondattal megbeszéltük amire szükség vt.

... ,

ransom a perelandrán van - foytatta merlin elaggott legyengült szelleme misis hideusnak mostmár sötétedett a parkban, a misis egy padra ült. -

mi az h a perelandrán?

naprendszerünk egyik bolygójának valóbb elnevezése az eldilek szerint.

mi az h eldilek?

nézze, hisz ransomban? meg az álmaiban? s h mi most beszélünk? ah a férjének hitt, s h mik történtek annak idején.

persze.

hát így kénytelen hinni ezeknek is, ha tud. a bolygók valóit gondozó létezők erejének segítségével győztem le annak idején az egyetemi tervet.

mi is vt az?

mindenesetre a valóit gondozók ellenére történő térdnyerés kísérletét.

nem értem.

én sem teljesen, s utálok így beszélni de az eldilek ereje átmosott. szóval, a férje, abban a szobában, tudja mit élt át?

azt tudom, h földön túli módon szenvedett, s h azt mondta akkor már jobb lett vna ha kínozzák, minth, hát minth szinte, hát kifordítsák magából, azt hiszem így mondta.

- igen, még azelőtt, h igazából tudta vna, h az a maga, ki is, mi is,

- igen, ah én is azután kezdtem rájönni, h ransommal párszor beszélünk, tehát nem halt meg, akkor az álmaim hazudtak?

- annyit mondanak, amennyit maga is tud mondani a dolgokról. érti?

- igen azt hiszem.

- földi élete mindenesetre véget ért, s visszatért valóbb hazájává vált perelandrára, ahol valóbb élet zajlik épp, a csendes bolygó számára nem érzékelhetően.

- a csendes..?

- a föld, valóbb nevéen. azért csendes, mert a sorsa az lett, h eldilének vagyis való gondozójának el kellett hagynia, mert a föld elhagyta a valóbbat.

- kezdem érteni amiket mond.

- a holdon, igen a holdon, valóbb létezők igába hajtott lényeivel készülőkben egy hatékonyabb olyan kísérlet, mint ami itt zajlott annak idején. s ebben kulcs az a fej, amit először álmodott annak idején, s ami így nem juthat el.

- értem, hogyan?

- azt még nem tudom. de ha kell, segítenünk kell, ah tudunk. ransom gondol szülőbolygója sorsán, s gondozólány híján ez segít, ha nagy baj készül, ami még nagyobb bajhoz vezetne. ennyit tehetünk. a többi pedig jól kell értenünk, h majd egyszer már ennyit se kelljen tenni ezekért. valamit el kell mondanom még, a férje sem halt meg, a holdon van, s az új tervet szolgálja. ha sikerül, megszabadíthatjuk, elvinnel.

- biztos?

- mindent meg kell tennünk.

- tudom, s ha mindez így van, semmit sem akarok, csak h ő végre megszabaduljon, aztán csak azt, h én is. de nem tudtam megölni magam.

- ezen nem segít a halál. eljött az idő, h sikerülhessen a megszabadulás, szivemből sajnálom, h eddig kellett várni.

- köszönöm. én is. de amikor értelmet nyernek a dolgok, visszamenőleg is könnyebbé válnak valamennyire. éreztem, a lelkem mélyén, h az az álom is csak annyit mutatott a valóságból, amennyit tudni bírtam, tán akartam róla, ah mondta. akik ott vtek a házban annak idején, mindőnkre jutott vmi olyan, amire nem vtnak készen. s ez a történetek után hamar szétrebbentette az ott összegyűlteket, remélem végül mindenki elérte a megnyugvást, de aztán nekem sok lett a magam és a férjem sorsa is. nehezítésnek tűnt a kis elvin is, de közben jó is vt. s jó h van értelme, amit idővel fel lehet fogni. amit láttam, megtudtam a világból, mind azt mutatja, amit most érteni is kezdek. eddig pedig a ransommal, férjemmel és elvinnel töltött atyai, házastársi és anyai idők segítettek átélni, érezni.

- bátor asszony, a saját koromban a legelőkelőbbek közt lett vna helye, zsákvászonruhában is. köszönöm, h kibírta, most szereteteivel eljöhet a megkönnyebbülés ideje.

azzal misis rettentő hazament, elaggott merlin szelleme kíséretében, aki míg kell inntól a közelében marad. bizonyos már nem kell sokáig várniuk.

...

s jött a kozmikus hír ransomtól merlinnek álomlétbeli álmában, h misis rettentő a holdra kell lépjen és h a burok-utat merlinnek kell levezényelnie, mint egy eldil tenné. ez a varázslónak nem lehet kihívás, még ha ilyen állapotában eddig nem is tett semmi hasonlót. a fényből meghúzta hát a burkot misis hideus körül, nagyon halvány, sérülékeny buroknak hatott, de a dolgát megtette, s elindultak merlinnel óvatosan újukra a holdra.

innentől felgyorsultak a dolgok. miután misis stodock biztonságban megérkezett és elszállásoltatott és mindenki megismerkedett mindenkivel, a haditervé vt az idő. két lehetőség mutatkozott, mint általában, a nyílt színre lépés, v a csel, v mindkettő, s mindnek megvt a maga előnye, hátránya. minden résztvevő túl vt sok harcon, megpróbáltatáson, aki meg annyira nem, az is inkább a minél kisebb, minél hatékonyabb lépések felé köteleződött el, de ha oda kell csapni, a bátor malacandri hódyszerű hnau nép maradék hold sötét oldali magva arra is kész és alkalmas. elvin előnye az ismeretlenségéből fakadt a történesekben, ezt ki lehet aknázni. végülis amellet döntöttek, h elvin, mint követ, elmegy a fényes oldalra, merlin közvetít a hnauk és közte, h ha kell a hnauk ugrásra készen megindulhassanak a nyílt harcra. ami egyszerű, az nem feltétlen nagyszerű, de emellet maradtak. elvin elindult hát fényföld alá.

merlin szelleme kísérte. az éles határvonalnál voltak a fényes és sötét oldal közt. a valóbb érzékelésben a hold fényes oldalának hidege már innen szinte fagyasztott. a felszín alatt szinte tapintható volt a lázas zsiszgség. merlin egyszerűen leteleportálta magukat a felszín alatti termekbe. óriási riadalom indult, mint a megriadt hangyák, a malcandri építők szétrebbentek kört alkotva körülük. a meglepetés ereje hatott. az építőknek hiányzott a szemük, vagyis jobban megnézve, megvolt, egy opálos, szinte bőrszerű hályog mögött. a széles de lapos termekbe a fényes felszín adta a fényt, melynek teteje szinte üvegszerűre volt csiszolva, így a plafon egy állandó kékes neonos fényt adva. minden építő őket nézte, látszott, hogy egy egységes kommunikációs láncban vannak, mint a hangyák dolgozói.

elvin megszólalt - hangja dörgött, amit merlin visszatérő ereje erősített fel, aki részben mint szellem szinte elbújt elvinben, részben az építők ezen állapotukban még elvint is nehezen érzékelték, csak tudták, hogy meg lettek zavarva -

malacandri építők! a csendes bolygó lakóinak követe vagyok. segíteni jöttem. a fej ügyében. engedjétek vezetőkhöz.

mister rettentő lebegett elő. az egyetem igazgatójának fehér öltönye volt rajta, s hasonlóan viselte magát, mozgott, kivéve, hogy a szeme nem révedt, mint az igazgatóé anno, hanem neki is bőrszerű hártya volt rajta. megszólalt.

- ööö.. nem tudtuk.. nem tudjuk.. hogy jön.. ööö.. mit akar.. hogy jött be..?.

- az eldilek erejével amit a terv szolgálatába állítottam - dörögte már inkább merlin elvinből, elvinnel egyetértésben, mint aki tudja, hogy át kell adni az irányítást most annak, aki jobban tudja nála az irányt. - segíteni jöttem, s tudok.

- ööö.. rég hallott földi gőg.. jólesik.. aki idejön.. így.. az bolond..

- v pontosan tudja miért jött.

- méér..

- segíteni.

- hogy.. hogy..

- a valódi vezető előtt mondom el, hogy pusztítsatok el most.

a hártyák mögött fény gyúlt a szemben. az élőhalott görbült valóság fénye. mert tetszett neki a műsor. eddig. de most pusztítani akart. de kezdett úgy is gondolkodni, vagyis egyáltalán elkezdett gondolkodni - mint amit le akart igazni, ahhoz hogy leigázhassa. s még ez után ment. hát épp csak vissza tudta fogni pusztíthatnékját, s inkább akkor választotta a másik opciót. rábólintatott a régi új igazgatóval. élvezni akarta a műsort, mert ő már tudta mi lesz. merlin mindezt pontosan lekövette. hogy mi lesz arról fogalma sem volt, végig blöffölt, mindig azt tudta, ami éppen van, de azt kristály pontosan. állandó riadókészültségben tartva közben a hirtelen légiót a felszínen nem messze, szelleme visszafényének alteregojával, ami a jelzésre szolgált.

- gyertek fattyak.. öö.. vagyis gyere.. - véletlen észrevéve mister rettentő, h többen vannak, de nem vt értelme, úgyh véletlen zavarnak hitte, és kijavította nyomban. mert csak azt tudta, h mi lesz. már alig bírt nem vigyorogni, a tűz a hárták mögött egyre többször villant fel. nem bírt magával, annyira élvezte a helyzetet, h céljáról szinte megfeledkezett, meg úgy is tudta, h mi lesz, h célja megvalósul.

nem kellett sokat menni, az építők csapatai szétnyíltak a másik teremig, aminek a közepén ott vt a fej. mr rettentőből kitört az örült vihogás bugyborékolta - ott a fej ott a fej faszfejek és most megdöglötök.

mert nem a fej hiányzott, hanem a technika, még nem alakították ki az építők. merlin rögtön felmérte a helyzetet, s megtette amit kell. a fej csatlakozói nem vtak összekötve, csak rögzítve vt a fej. mr rettentő tüzes szemei kicsaptak a hárták mögül, elpusztítandó a gyűtment betolakodó pondrót, amely elvin testével viszont már odaugrott a fejhez, kidobta a rögzítőből, s minden eldilekből benne maradt erőket kicsapta magából megragadva a csatlakozókat, azokba is, a másik megmaradt eldil-erő rácsapott az építőkre, s mind többi a mr rettentőből kiugró tűzoszlopra. a tűzoszlop eltűnt, a fej hamuvá porladt, az építők leroskadtak, s kezdték szemükből kitörölni a hályogot, ah mr stodock is. merlin is eltűnt. már csak elvin vt ott. merlin a csatlakozókon át az eldilek benne maradt utolsó erejével bekerült virtuális térbe. új feladata várni a mesterséges intelligencia ébredését, s ha megtörtént, igyekezni eligazítani, de legalábbis nem ártani, s próbálni a legkevesebb ártalmat hagyni. a malacandri építők felébredtükkor borzasztóan érezték maguk, és hálásak vtak a megszabadulásért, egyként vissza akartak térni a malacandrára, h ott folytassák ahol abbahagyták, a már végét járó bolygón maguk is rendjén fejezhessék be, amíg még tart, addig a való dolguk tehessék. a malacandri hódsherű hnauk kis csoportja viszont új erőre kapott, s a hold sötét oldalának népének érezték maguk, a történetek tükrében azzá is váltak, eldilükkel a hold első gazdáai lettek, így a hold először saját néppel és gondozóval bírt. mr és misis stodock még nem döntötték el, hol a legnyugalmasabb, a kedves életrevaló hnauk, a végük méltón járó építők közt, v földi házukban. de módjuk eldönteni, szívesen látják őket.

ah elvin is még eldönthette, hogyan, hol tovább, mindenesetre ő legtöbb kozmikus kötődését a holdon szerezte, ransom atyja barátai közt, s mély testvéri barátság pillanatát ransom atyja valóbb hazájának eldiljével. nyitott még ez a kérdés, ah a csendes bolygó csendességének további sorsa is.

véga.

tettesek közt cinkos a néma,

s bűnös, míg fölszíne hangos

így a föld bolygó már, s még ma a csendesen zajos